

DECIZIA nr.708 din 6 octombrie 2020

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr.42/2010
privind darea în administrarea autorităților administrației publice locale a unor
bunuri aflate în domeniul public al statului**

Nepublicată

Valer Dorneanu	- președinte
Cristian Deliorga	- judecător
Marian Enache	- judecător
Daniel-Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia -Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Atilla	- judecător
Simina Popescu-Marin	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art.1, 2, 3 și art 8 din Legea nr.42/2010 privind darea în administrarea autorităților administrației publice locale a unor bunuri aflate în domeniul public al statului, excepție ridicată de Administrația Națională „Apele Române” prin Administrația Bazinală de Apă Dobrogea-Litoral (ABADL) din Constanța în Dosarul nr.3491/118/2018 al Tribunalului Constanța - Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.280D/2019.

2. La apelul nominal, răspund, pentru partea Societatea Somaco Construct S.A. din Constanța, doamna Daniela Cismaru, consilier juridic, cu delegație depusă la dosar și domnul Grigore Comănescu, administrator. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice - Direcția Regională a Finanțelor Publice Galați- Agenția Județeană a Finanțelor Publice Constanța și partea Societatea Somaco Construct S.A. din Constanța au transmis note scrise prin care susțin admiterea excepției de neconstituționalitate. De asemenea, părțile Orașul Năvodari și Consiliul Local Năvodari, prin Primarul Orașului Năvodari au transmis note scrise în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei părții Societatea Somaco Construct S.A. din Constanța, care susține admiterea excepției de neconstituționalitate. Astfel, cu privire la regimul juridic al bunului vizat de dispozițiile legale criticate, arată, în esență, că lacul Siutghiol, cu o suprafață de 19kmp, formează obiectul exclusiv al proprietății publice a statului, în temeiul legii organice, Legea apelor nr.107/1996, care la art.3 alin.(1) prevede expres că *„Aparțin domeniului public al statului apele de suprafață (...) cu bazine hidrografice ce depășesc suprafața de 10 kmp, malurile și cuvetele lacurilor (...)”*, și este monopol natural de interes strategic, în sensul art.4 din Legea nr.107/1996. Invocă Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind stabilirea unui cadru de politică comunitară în domeniul apei, transpusă în legislația națională prin Legea apelor nr.107/1996, cu modificările și completările ulterioare, și arată că monitorizarea și evaluarea calității apei lacului Siutghiol se realizează de către Administrația Națională „Apele Române”, prin unitățile sale teritoriale. Din analiza coroborată a dispozițiilor art.136 alin.(3) din Constituție, ale art.3 alin.(1) din Legea nr.107/1996 și ale art.3 alin.(2) din Legea nr.213/1998, cu referire la pct.3, 5 și 19 din anexa la lege, se reține că formează obiectul exclusiv al proprietății publice a statului: cuveta lacului Siutghiol, zona de protecție a lacului și zona de protecție a lucrărilor de consolidare. De asemenea, arată că începând cu data intrării în vigoare a Legii nr.42/2010, prin hotărâri succesive adoptate de Consiliul Local Năvodari, bunurile din domeniul public al statului enumerate anterior au fost incluse în patrimoniul unității administrativ-teritoriale, creându-se premisele înstrăinării, concesiunii sau fructificării acestor bunuri. În acest context, susține încălcarea dispozițiilor art.1 alin.(5) din Constituție, sub aspectul exigențelor de claritate și previzibilitate specifice normelor juridice. Astfel, deși conform datelor oficiale, lacul Siutghiol are o suprafață de 1900 ha, prin Legea nr.42/2010 a fost

cedat dreptul de administrare asupra unei suprafețe de doar 1778.39 mp din cuveta lacului Siutghiol, astfel cum rezultă din art.1-3 din legea menționată. Legea nr.42/2010 nu conține nicio reglementare cu privire la suprafața de 121.61 ha, ce rezultă din diferența dintre suprafața de 1900 ha ce se regăsește în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și suprafața de 1778.39 ha, ce a fost transferată prin Legea nr.42/2010. Arată că lacul Siutghiol se regăsește și în prezent în domeniul public al statului și în administrarea Administrației Naționale „Apele Române”- Administrația Bazinală de Apă Dobrogea-Litoral, sens în care invocă Hotărârea Guvernului nr.448/2018 privind actualizarea valorilor de inventar ale unor bunuri imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Administrației Naționale „Apele Române” prin Administrația Bazinală de Apă Dobrogea-Litoral, instituție publică aflată în coordonarea Ministerului Apelor și Pădurilor, prevăzute în anexa nr.12 la Hotărârea Guvernului nr.1705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, ca urmare a reevaluării, poziția nr.20 din anexa la hotărârea menționată.

5. De asemenea, invocă încălcarea art.136 alin.(4) din Constituție, având în vedere că, din analiza dispozițiilor legale criticate, rezultă că statul păstrează dreptul de proprietate publică și conferă administrarea unor autorități publice locale. Imposibilitatea juridică de constituire a dreptului real de administrare este confirmată de inexistența unor raporturi de subordonare între Guvern, și cele trei consilii locale indicate în anexa nr.1 la Legea nr.42/2010. Invocă Decizia Curții Constituționale nr.1 din 10 ianuarie 2014 și susține că prevederile legale criticate stabilesc doar aparent constituirea unui drept de administrare, întrucât, prin raportare la dispozițiile cuprinse în anexa nr.1, pozițiile 1-3, parte integrantă a Legii nr.42/2010, se observă că acestea reglementează, de fapt, o transmitere a bunurilor din domeniul public al statului în domeniul public al unității administrativ-teritoriale, așadar un transfer de proprietate. Susține că, odată cu intrarea în vigoare a Legii nr.42/2010, Consiliul Local al Orașului Năvodari și-a arogat dreptul de proprietate asupra lacului Siutghiol, însușindu-și, prin inventariere, suprafețe semnificative din domeniul public al statului – teren câștigat din lac prin diminuarea luciului de apă și a zonei de protecție a lacului, creând astfel aparența legalității înstrăinării, concesiunii sau închirierii bunurilor din domeniul public al statului. Astfel, statul a suferit o semnificativă pierdere patrimonială, diminuându-se proprietatea publică a acestuia, garantată de art.136 alin.(2) din Constituție.

6. Totodată, reprezentanta părții Societatea Somaco Construct S.A. din Constanța arată că prin Legea nr.42/2010 au fost modificate implicit dispozițiile cuprinse în actul normativ adoptat în domeniul apelor, domeniu rezervat legii organice (Legea nr.107/1996), subrogarea celor trei autorități ale administrației publice prevăzute de Legea nr.42/2010 în drepturile și obligațiile Administrației Naționale „Apele Române” fiind una pur formală. Prin normele legale criticate s-a realizat, de fapt, o transmitere a bunurilor din domeniul public al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale indicate în anexa nr.1 a Legii nr.42/2010. Or, un astfel de transfer de proprietate se putea realiza doar prin legea organică de modificare a Legii nr.213/1998, lege organică, prin care aceste bunuri au fost declarate obiect exclusiv al proprietății publice.

7. Având cuvântul, administratorul Societății Somaco Construct S.A. din Constanța, domnul Grigore Comănescu, susține necesitatea respectării dispozițiilor din Constituție privind dreptul de proprietate publică al statului, în vederea înlăturii blocajelor apărute ca efect al Legii nr.42/2010.

8. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile art.1 alin.(5) și ale art.136 alin.(4) din Constituție. În acest sens, susține că măsura instituită prin dispozițiile legale criticate nu este compatibilă cu regimul juridic al dreptului de administrare asupra bunurilor proprietate publică stabilit prin dispozițiile art.136 alin.(4) din Constituție și Legea nr.213/1998, act normativ în vigoare la data adoptării legii criticate. De asemenea, arată că, potrivit art.12 alin.(3) din Legea nr.213/1998, dreptul de administrare a bunurilor proprietate publică ia naștere în temeiul unor acte de drept administrativ și invocă Decizia Curții Constituționale nr.1 din 10 ianuarie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

9. Prin Încheierea din 28 ianuarie 2019, pronunțată în Dosarul nr.3491/118/2018, **Tribunalul Constanța - Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.1, 2, 3 și art 8 din Legea nr.42/2010 privind darea în administrarea autorităților administrației publice locale a unor bunuri aflate în domeniul public al statului.** Excepția a fost ridicată de reclamanta Administrația Națională „Apele Române” prin Administrația Bazinală de Apă Dobrogea-Litoral din Constanța într-o cauză având ca obiect o revendicare imobiliară în contradictoriu cu părții Orașul Năvodari și Consiliul local al Orașului Năvodari.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autoarea acesteia formulează critici de neconstituționalitate extrinsecă și intrinsecă. Sub aspect extrinsec, susține, în esență, că Legea

nr.42/2010 are ca obiect de reglementare darea în administrarea Consiliul Local al Municipiului Constanța și a Consiliilor locale ale orașelor Năvodari și Ovidiu a unor bunuri din domeniul public al statului, fiind adoptată cu încălcarea dispozițiilor art.75 și art.76, precum și ale art.20 din Constituție. Astfel, legea criticată a fost adoptată de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, fiind înaintată spre dezbateră și adoptare Camerei Deputaților, în calitate de Cameră decizională. În condițiile în care Legea nr.42/2010 conține prevederi prin care se modifică Legea apelor nr.107/1996 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr.107/2002 privind înființarea Administrației Naționale „Apele Române”, astfel de modificări nu puteau fi adoptate decât prin lege organică, potrivit art.76 alin.(1) din Constituție; or, legea criticată a fost adoptată ca lege ordinară, deși modifică și încalcă, implicit, dispoziții de lege cu caracter organic.

11. O altă critică de neconstituționalitate privește faptul că Legea nr.42/2010, prin obiectul său de reglementare, este un act normativ cu caracter individual, ceea ce aduce atingere prevederilor art.1 alin.(4), art.4 alin.(2), art.16 alin.(1) și art.147 alin.(4) din Constituție, deoarece aceasta reglementează exclusiv cu privire la un singur bun, lacul Siutghiol.

12. Ca motive de neconstituționalitate intrinsecă, autoarea excepției invocă considerentele Deciziei Curții Constituționale nr.1 din 10 ianuarie 2014 și arată că, potrivit art.3 alin.(1) din Legea nr.107/1996 „*Aparțin domeniului public al statului apele de suprafață cu albiile lor minore cu lungimi mai mari de 5 km și cu bazine hidrografice ce depășesc suprafața de 10 km², malurile și cuvele lacurilor, precum și apele subterane, apele maritime interioare, faleză și plaja mării, cu bogățiile lor naturale și potențialul valorificabil, marea teritorială și fundul apelor maritime.*”, lacul Siutghiol regăsindu-se și în prezent în domeniul public al statului și în administrarea autoarei excepției, astfel cum rezultă din poziția nr.20 din anexa la Hotărârea Guvernului nr.446/2018. Autoarea excepției susține că, raportat la dispozițiile Legii nr.213/1998, coroborate cu prevederile Legii nr.107/1996, bunurile precum „*malurile și cuvele lacurilor*” sunt declarate ca aparținând domeniului public al statului, iar potrivit Legii administrației publice locale nr.215/2001, consiliile locale nu pot administra bunuri aflate în domeniul public de interes național, lacul Siutghiol.

13. **Tribunalul Constanța-Secția I civilă** constată că, astfel cum susține reclamanta-autoarea a excepției, Legea nr.107/1996, cu modificările și completările ulterioare, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr.107/2002 sunt acte ce transpun în legislația românească Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei. Instanța reține că, astfel cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, printr-o lege ordinară se pot modifica dispoziții dintr-o lege organică, dacă acestea nu conțin norme de natura legii organice, întrucât se referă la aspecte care nu sunt în directă legătură cu domeniul de reglementare al legii organice, în consecință, criteriul material este cel definitoriu pentru a analiza apartenența sau nu a unei reglementări la categoria legilor ordinare sau organice (Decizia nr.622 din 13 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.60 din 20 ianuarie 2017, paragraful 26). Or, Legea nr.42/2010, chiar dacă ar aduce modificări ale Legii nr.107/1996, din perspectiva schimbării titularului dreptului de administrare, acestea nu sunt în directă legătură cu domeniul de reglementare a legii organice-legea apelor. Pe de altă parte, instanța judecătorească reține că, în cauză, sunt incidente dispozițiile art.136 alin.(4) din Constituție, potrivit cărora: „*Bunurile proprietate publică sunt inalienabile.În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ele pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică.*” Așadar, darea în administrare a bunurilor proprietate publică se face prin lege organică, or legea supusă controlului de constituționalitate este o lege ordinară, în dezacord cu dispozițiile art.136 alin.(4) din Constituție. În consecință, instanța judecătorească consideră că apare ca întemeiată critica formulată în ceea ce privește împrejurarea că dispozițiile cuprinse în Legea nr.42/2010 contravin prevederilor constituționale cuprinse în art.1 alin.(5) și art.136 alin.(4) din Constituție. De asemenea, instanța judecătorească reține că sunt aplicabile considerentele Deciziei Curții Constituționale nr.1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.123 din 19 februarie 2014, respectiv cele cuprinse la paragrafele 195-197.

14. Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile reprezentanților părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate,

raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din dispozitivul actului de sesizare, îl constituie prevederile art.1, 2, 3 și art.8 din Legea nr.42/2010 privind darea în administrarea autorităților administrației publice locale a unor bunuri aflate în domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.183 din 23 martie 2010. Însă, din examinarea considerentelor actului de sesizare și a notelor scrise ale autoarei excepției, Curtea observă că, în cauză, sunt formulate atât critici de neconstituționalitate extrinsecă asupra Legii nr.42/2010, cât și critici de neconstituționalitate intrinsecă asupra prevederilor punctual indicate din cuprinsul legii menționate. În aceste condiții, având în vedere criticile de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la actul normativ în integralitatea sa, Curtea urmează a reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate Legea nr.42/2010, în ansamblul său.

18. În opinia autoarei excepției, prevederile de lege ce formează obiectul excepției contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art.1 alin.(4) și (5) privind principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale și principiul obligativității respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art.4 alin.(2) privind criteriile de nediscriminare, art.16 alin.(1) privind egalitatea în drepturi, art.20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art.75 privind sesizarea Camerelor Parlamentului, art.76 privind adoptarea legilor și a hotărârilor, art.136 alin.(3) privind bunurile care fac obiectul exclusiv al proprietății publice, art.136 alin.(4), potrivit căruia „*Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ale pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică*” și art.147 alin.(4) privind deciziile Curții Constituționale.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea nr.42/2010 are ca obiect de reglementare darea în administrare unor autorități ale administrației publice locale a unor bunuri aflate în domeniul public al statului. În acest sens, art.2 din Legea nr.42/2010 dispune darea în administrarea Consiliului Local al Orașului Năvodari a unei suprafețe de 207,42 ha din cuveta lacului Siutghiol, inclusiv luciul de apă aferent, aflate în domeniul public al statului și în administrarea Administrației Naționale «Apele Române», având datele de identificare prevăzute în anexa nr.1 nr.crt. 2 la lege.

20. Referitor la regimul juridic al bunurilor în privința cărora Legea nr.42/2010 operează transferul dreptului de administrare (suprafețe din cuveta lacului Siutghiol, inclusiv luciul de apă aferent), Curtea reține că acestea aparțin domeniului public al statului. În acest sens, relevante sunt și dispozițiile cuprinse în art.1 alin.(2) din Legea apelor nr.107/1996, potrivit căroră: „*Apele fac parte din domeniul public al statului.*” și în art.3 alin.(1) din aceeași lege, potrivit căroră: „*Aparțin domeniului public al statului apele de suprafață cu albiile lor minore cu lungimi mai mari de 5 km și cu bazine hidrografice ce depășesc suprafața de 10 km², malurile și cuvețele lacurilor,(...)*.” De asemenea, pct.l. 3 din anexa la Legea nr.213/1998 privind bunurile proprietate publică, în vigoare la data adoptării Legii nr.42/2010, text în prezent abrogat, în baza art.597 alin.(2) lit.m) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.555 din 5 iulie 2019, stabilea că malurile și cuvețele lacurilor alcătuiesc domeniul public al statului.

21. În raport cu cadrul normativ invocat, Curtea constată că legea supusă controlului de constituționalitate are ca efect juridic schimbarea titularului dreptului de administrare asupra unor bunuri concret individualizate, aflate în proprietatea publică a statului.

22. În continuare, Curtea observă că la data adoptării Legii nr.42/2010, dreptul de administrare, ca drept real corespunzător proprietății publice, era prevăzut cu titlu generic în Legea nr.213/1998 privind bunurile proprietate publică. Astfel, potrivit art.12 alin.(1) și (2) din Legea nr.213/1998, bunurile din domeniul public pot fi date, după caz, în administrarea regiilor autonome, a prefecturilor, a autorităților administrației publice centrale și locale, a altor instituții publice de interes național, județean sau local, iar darea în administrare se realizează, după caz, prin hotărâre a Guvernului sau a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local.

23. Analizând prevederile Legii nr.42/2010, Curtea, în acord cu jurisprudența sa (a se vedea, Decizia nr.1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.123 din 19 februarie 2014), observă că statul păstrează dreptul de proprietate publică și transferă administrarea unor bunuri către autorități ale administrației publice locale. Or, această măsură legislativă nu este compatibilă cu regimul juridic al dreptului real de administrare, corespunzător dreptului de proprietate publică, care, în temeiul art.12 din Legea nr.213/1998, impune constituirea acestuia prin acte juridice de drept administrativ, în cadrul unor raporturi de subordonare, care nu există între Guvern, în calitate

de administrator general al bunurilor aparținând domeniului public al statului, pe de o parte, și un consiliu local, pe de altă parte. Având în vedere imposibilitatea juridică de constituire a dreptului real de administrare, rezultă că intenția de reglementare a vizat, în realitate, transmiterea dreptului de proprietate asupra bunurilor menționate de lege. În acest sens, Curtea observă că, în *expunerea de motive* a Legii nr.42/2010, se arată că „ținând cont de necesitatea dezvoltării unor noi produse turistice menite să rezoneze stațiunea Mamaia și zona adiacentă pe harta turismului internațional și având în vedere importanța turistică a Lacului Siutghiol, în contextul oportunității de finanțare a unor proiecte de dezvoltare locală prin Programul Operațional Regional, precum și a faptului că Lacul Siutghiol este în primul rând un lac de interes local, situat pe raza administrativ-teritorială a municipiului Constanța, orașului Năvodari și orașului Ovidiu, **este necesară transmiterea acestuia din domeniul public al statului în domeniul public de interes local**”. Astfel, Curtea reține că se creează o confuzie, sub aspectul drepturilor (de proprietate publică sau de administrare) care se transferă, ceea ce este de natură să încalce exigențele de claritate și precizie ale normelor juridice, care decurg din dispozițiile art.1 alin.(5) din Constituție.

24. Pe de altă parte, observând că prin prevederile Legii nr.42/2010 este reglementată darea în administrare a unor bunuri aflate în proprietatea publică a statului, Curtea precizează că, în cauză, sunt incidente dispozițiile art.136 alin.(4) din Constituție, potrivit cărora: „*Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice [...]*”. Astfel, Curtea observă că reglementarea-cadru în materia apelor - bunuri aflate în proprietatea publică a statului - este reprezentată de Legea apelor nr.107/1996, lege cu caracter organic, în vigoare la data adoptării Legii nr.42/2010. În privința dreptului de administrare, Legea nr.107/1996 cuprinde reguli distincte de cele stabilite, ulterior, prin Legea nr.213/1998. În acest context normativ, Curtea constată că normele cuprinse în Legea nr.42/2010 referitoare la darea în administrare a unor suprafețe din cuveta lacului Siutghiol, inclusiv luciul de apă aferent, particularizează regulile instituite prin Legea nr.107/1996 la domeniul specific al administrării malurilor și cuvetelor lacurilor aparținând domeniului public al statului. Această particularizare nu reprezintă, însă, o simplă translație a regulilor generale la domeniul menționat, ci, prin Legea nr.42/2010 se instituie reguli noi, derogatorii de la cele stabilite prin reglementarea – cadru, sub aspectul dreptului de administrare a unor bunuri proprietate publică a statului (suprafețe din cuveta lacului Siutghiol, inclusiv luciul de apă aferent), așadar într-un domeniu rezervat, potrivit art.136 alin.(4) din Constituție, legii organice. În plus, Curtea reiterează, în acord cu jurisprudența sa, că ori de câte ori o lege derogă de la o lege organică, ea trebuie calificată ca fiind organică, întrucât intervine tot în domeniul rezervat legii organice (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr.442 din 10 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.526 din 15 iulie 2015, paragraful 29).

25. Curtea observă, însă, că Legea nr.42/2010, supusă controlului de constituționalitate, are caracter ordinar, astfel cum rezultă din mențiunea finală a acesteia, care atestă că „*Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art.75 și ale art.76 alin.(2) din Constituția României, republicată.*” Așadar, în cauza de față, Curtea constată că aplicarea la domeniul dării în administrare a unor bunuri aflate în domeniul public al statului, a regulilor cuprinse în Legea nr.42/2010, lege cu caracter ordinar, nu respectă exigențele constituționale prevăzute de art.136 alin.(4), în condițiile în care, astfel cum rezultă din dispozițiile din Legea fundamentală menționate, reglementarea legală a dării în administrare a bunurilor proprietate publică nu poate fi făcută decât în condițiile legii organice (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr.89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.260 din 13 aprilie 2017 sau Decizia nr.312 din 9 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.581 din 9 iulie 2018).

26. În raport cu aceste considerente, Curtea constată că Legea nr.42/2010, lege ordinară prin care se reglementează darea în administrare a unor bunuri proprietate publică, încalcă dispozițiile art.136 alin.(4) din Constituție. De asemenea, reținând că reglementarea într-un domeniu care aparține legii organice trebuie să se supună rigorilor constituționale în ce privește procedura parlamentară de adoptare a legilor organice, Curtea constată că Legea nr.42/2010, adoptată ca lege ordinară, încalcă și dispozițiile art.76 alin.(1) din Constituție.

27. Întrucât au fost constatate viciile de neconstituționalitate de natură extrinsecă mai sus arătate, care, în final, atrag neconstituționalitatea Legii nr.42/2010 în ansamblul său, Curtea nu va mai proceda la examinarea celorlalte critici de neconstituționalitate extrinsecă și intrinsecă formulate (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr.681 din 6 noiembrie 2018, paragraful 253, Decizia nr.747 din 4 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.922 din 11 decembrie 2015, paragraful 35, Decizia nr.442 din 10 iunie 2015, paragraful 33, Decizia nr.545 din 5 iulie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.638 din 25 iulie 2006, sau Decizia nr.82 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.33 din 16 ianuarie 2009, Decizia nr.58 din 12 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.205 din 13 martie 2020).

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, al art.1-3, al art.11 alin.(l) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Administrația Națională „Apele Române”, prin Administrația Bazinală de Apă Dobrogea-Litoral (ABADL) din Constanța, în Dosarul nr.3491/118/2018 al Tribunalului Constanța - Secția I civilă și constată că Legea nr.42/2010 privind darea în administrarea autorităților administrației publice locale a unor bunuri aflate în domeniul public al statului este neconstituțională, în ansamblul său.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului Constanța - Secția a I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 octombrie 2020.